

M-am născut acum multă vreme,
într-o peșteră înghețată, pe insula
înconjurată de sloiuri și de noaptea
polară, care ține o jumătate de an.

Primele săptămâni de viață mi
le-am petrecut dormind, cuibărit
în blana caldă a mamei. Însă
uneori mă trezeam singur și
speriat: ea nu era acolo.

Dar când se întorcea, aducând
cu ea căldură și lapte, eram
cel mai fericit pui din lume.

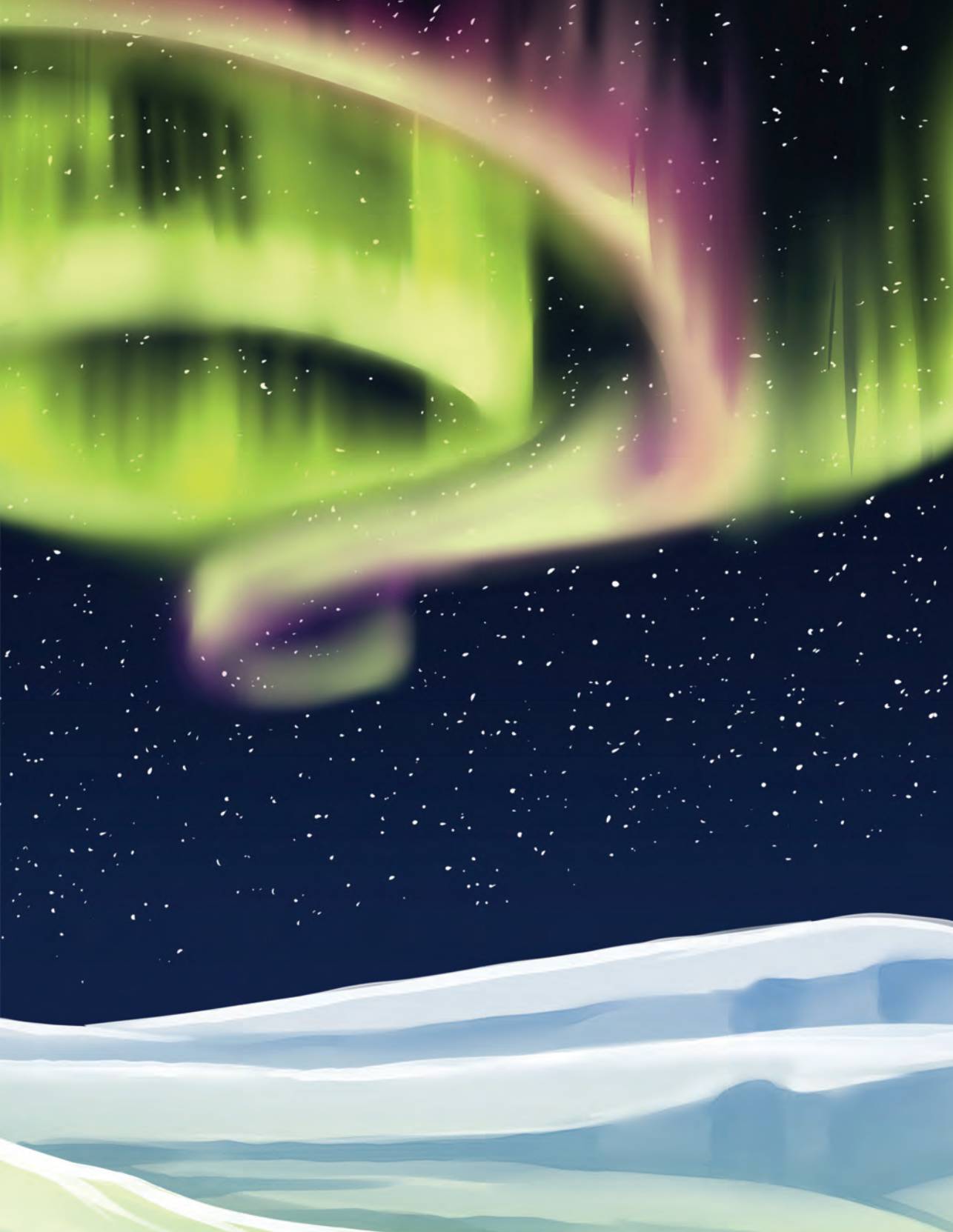

După cinci săptămâni, am deschis ochii. Dar tot ce vedeam era întuneric – și în peșteră, și afară. Cel de afară era înspăimântător: era negru-negru și presărat cu puncte mici și strălucitoare.

O singură dată am văzut lumină: o flacără mare, pâlpâind pe cer, un curcubeu în multe culori, întins de-a latul lumii.

Era aurora boreală, care
făcea gheața și oceanul să
scliffească în toate culorile.

Dar pe mine m-a speriat foarte tare.
Am urlat de frică și lumina s-a stins.
Poate că și ea s-a înspăimântat de
mine la fel de mult...

